

ling, og det er derfor naturligt at se på det skøn over udviklingen i arbejdsstyrken indtil år 2000, som er udarbejdet af socialforsk-

ningsinstituttet i maj 1980 på basis af oplysninger fra finansministeriet.

Skøn over erhvervsfrekvenser pr. aldersgruppe og køn, 1979–2000

	Mænd					Kvinder				
	1979	1985	1990	1995	2000	1979	1985	1990	1995	2000
	pct.									
15–19 år.....	45	43	40	40	40	34	32	31	30	30
20–24 år.....	85	85	85	85	85	81	82	82	82	82
25–29 år.....	94	94	94	94	94	86	89	89	90	90
30–34 år.....	97	97	97	97	97	85	91	92	93	93
35–39 år.....	98	98	98	98	98	83	88	92	92	94
40–44 år.....	98	98	98	98	98	83	87	89	91	94
45–49 år.....	96	96	96	96	96	76	85	88	90	92
50–54 år.....	93	93	93	93	93	67	78	85	88	89
55–59 år.....	91	91	91	91	91	55	63	71	76	80
60–64 år.....	62	56	45	42	42	33	32	33	36	38
65–69 år.....	34	31	25	23	23	12	13	13	14	15
70–74 år.....	13	11	10	9	9	3	4	4	5	6
I alt										
15–74 år.....	79	80	78	79	79	61	65	68	71	72

Intet andet taler endnu imod, at der blandt kvinderne kan påregnes en fortsat stigning i erhvervsdeltagelsen. Erhvervsfrekvensen vil især blive påvirket af oprykningen af yngre generationer kvinder med højere erhvervsfrekvens. Det er således en generationseffekt, der vil aftage i virkning, når den enkelte aldersgruppes erhvervsfrekvens nærmer sig et maksimum.

Yderligere kan læses af tabellen, at aldersgruppen 45-54-årige, der også omfatter de enlige kvinder i denne aldersgruppe for de i tabellen nærmest liggende år, nemlig 1985 og 1990, har en erhvervsfrekvens, der ligger et godt stykke under mændenes.

Efter forslaget skal disse 45-54-årige kvinder forsøges revalideret eller erhvervsmæssigt placeret, og hvis dette ikke er muligt, skal de hjælpes efter bistandslovens regler. Kommunernes forpligtelse til at hjælpe de 45-54-årige ind på arbejdsmarkedet bør i forbindelse hermed indskræpes.

Den usikkerhed, tabellens talmateriale udtrykker, sammenholdt med den store arbejdsløshed, der er i samfundet i disse år, gør det betænkeligt at afskære denne kvindegruppe, der nu er omfattet af enkepensionslovens

regler, fra adgangen til pensionssystemet specielt i årene indtil 1990. Antallet af enkepensionister var 1. januar 1981 ca. 16.000. Man bør i det mindste gå ind for en gradvis afvikling.

Der må desuden foretages en sammenligning med den helbredsbedingede førtidspension, fordi der som nævnt er en risiko for, at kvinder, der er berettiget til i hvert fald mellemste invalidepension, får afslag, men til gengæld tildeles enkepension. Denne gruppe af enkepensionister må henføres til helbredsbedinget førtidspension. Hvis dette ikke sker, vil den hidtidige diskrimination af denne gruppe fortsætte og måske endda forværres.

Der må derfor siges at være et behov for bevarelse af de 45-54-årige enkepensionisters ret i en overgangsperiode.

Sammenfattende udtaler ligestillingsrådet, at den foreslåede revision af førtidspensionslovgivningen indebærer en risiko for, at hidtil omfattede grupper af førtidspensionslovgivningen fremover afskæres fra pensionsmulighed. Dette vil i meget vidt omfang være kvinder, som på grund af deres alder og det samfundsmønster, de har levet deres ung-